

Sallitaanko jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta - yhteinen arvonlisäverojärjestelmä – 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun kuudennen neuvoston direktiivin (77/388/ETY) ⁽¹⁾ 13 artiklan C kohdan 1 alakohdan a alakohdassa se, että jäsenvaltio, joka on käyttänyt sillä olevaa mahdollisuutta ja myöntänyt verovelvollisille oikeuden hakeutua arvonlisäverovelvollisiksi kiinteän omaisuuden vuokrauksesta, asettaa hankintoihin sisältyvän arvonlisäveron täysimääräisen vähentämisen edellytykseksi sen, että verohallinto on etukäteen antanut hyväksynnän, jolla ei ole taannehtivaa vaikutusta?

(¹) Suomenk. erityispainos Alue 9 nide 1 s. 28.

Euroopan yhteisöjen komission 23.6.2003 Italian tasavaltaa vastaan nostama kanne

(Asia C-270/03)

(2003/C 200/30)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 23.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Italian tasavaltaa vastaan. Kantajan asiamiehet ovat Luca Visaggio ja Roberto Amorosi.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Italian tasavalta ei ole noudattanut jätteistä annetun direktiivin 75/442/ETY ⁽¹⁾ 12 artiklan mukaisia velvoitteitaan, sellaisena kuin tämä direktiivi on muutettuna direktiivillä 91/156/ETY ⁽²⁾, koska sen 5.2.1997 antaman lain (decreto legislativo) nro 22 30 §:n 4 momentin mukaan, sellaisena kuin tämä laki on muutettuna 9.12.1998 annetulla lailla nro 426, yritykset voivat harjoittaa omien vaarattomien jätteidensä keräilyä ja kuljetusta tavanomaisena ja laillisena toimintana ilman velvollisuutta rekisteröityä jätteistä huolehtimista koskevia palveluita tarjoavien yritysten kansalliseen rekisteriin ja kuljettaa omia vaarallisia jätteitään alle 30 kilogrammaa ja alle 30 litraa päivässä ilman velvollisuutta rekisteröityä edellä mainittuun rekisteriin
- velvoittaa Italian tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Vaarattomista jätteistä decreto legislativon 30 §:n 4 momentissa säädetään nimenomaisesti, että yritys, joka omaan lukuunsa omassa ammattitoiminnassaan keräilee ja kuljettaa tällaisia jätteitä, ei ole velvollinen rekisteröitymään jätteistä huolehti-

mista koskevia palveluita tarjoavien yritysten kansalliseen rekisteriin.

Vaarallisten jätteiden osalta samassa säännöksessä säädetään vielä yhdestä, velvollisuutta rekisteröityä edellä mainittuun rekisteriin koskevasta poikkeuksesta: jos tällaisia jätteitä kuljettaa jätteiden tuottaja, poikkeusta sovelletaan, jos nämä yritykset kuljettavat jätteitä alle 30 kilogrammaa ja alle 30 litraa päivässä.

Yhteenvetona voidaan todeta, että kyseinen velvollisuus on rajoitettu koskemaan ainoastaan vaarallisten jätteiden keräilyä ja kuljettamista, ja tällöin on suljettu pois vaarallisten jätteiden tuottajan keräilemät ja kuljettamat, tietyn päivittäisen määrän alittavat määrät sekä vaarattomien jätteiden keräily ja kuljettaminen muiden puolesta.

Tämä on selvästi ristiriidassa direktiivin kanssa. Direktiivin 12 artiklan mukaan toimivaltaisten viranomaisten on rekisteröitävä erotuksetta kaikki yritykset, joiden toiminta ei ole luvanvaraista mutta jotka ammattimaisesti harjoittavat minkälaisen tahansa, vaarallisten tai vaarattomien jätteiden keräilyä ja kuljetusta.

(¹) EYVL L 194, 25.7.1975, s. 39.

(²) EYVL L 78, 26.3.1991, s. 32.

Irlannin 21.6.2003 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia C-271/03)

(2003/C 200/31)

Irlanti on nostanut 21.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan asiamiehenä on D. J. O'Hagan, jota avustavat P. Gallagher, SC, barrister P. McGarry ja J. Buttimore, Office of the Attorney General, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- a) ottaa kanteen tutkittavaksi;
- b) kumooa komission päätöksen C(2003)1084, jolla vähennetään tukea, jota Euroopan aluekehitysrahastosta (EAKR) myönnettiin 21.12.1989 tehdyn komission päätöksen C89(2258/7) nojalla yksityissektorin matkailua ja kehitystä koskevan yleiskattavan tukijärjestelmän mukaisen matkailua koskevan toimintaohjelman (1989–1993) alaohjelmalle 2 Irlannissa;
- c) velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja väittää, että komission päätös C(2003) 1084 on kumottava seuraavilla perusteilla:

I. Komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen.

- a) Irlannin viranomaiset eivät pidä pätevänä ekstrapolointia, jonka komissio väittää suorittaneensa, ja väittävät, ettei ekstrapolointi ole hyväksyttävä menetelmä takaisinmaksun rahallisen arvon vahvistamiseen vuosiksi 1989–1993 laaditun matkailua koskevan toimintaohjelman kaltaisten hyvin laajojen tukijärjestelmien osalta. Kantaja väittää lisäksi, ettei komissio ole yksilöinyt sen ekstrapoloinnin oikeudellista perustaa, jonka se väittää suorittaneensa.
- b) Se, että komissio sovelsi asetuksen N:o 4253/88⁽¹⁾ 23 artiklan sanamuodosta omaa tulkintaansa tavalla, jonka avulla se saattoi laajentaa toimivaltaansa, rikkoo tämän artiklan nimenomaisia säännöksiä ja merkitsee sitä, että komissio teki ilmeisen arviointivirheen käyttäessään kyseisen asetuksen 24 artiklan mukaista harkintavaltaansa.
- c) Komissio toimi ilmiselvästi virheellisesti pyrkiessään perustelemaan Irlannille määräämänsä rangaistusta lomakkeilla, jotka julkaistiin huhtikuussa 1997 eli monta vuotta kyseessä olevan ohjelman päättymisen jälkeen ja joissa komission mukaan kodifioitiin aikaisemmin vahvistettu käytäntö, vaikka tätä yleistä käytäntöä eivät olleet vahvistaneet sen enempää komissio kuin tilintarkastustuomioistuinkaan kyseistä ohjelmaa valvoessaan.
- d) Kantaja väittää lisäksi, että komissio teki ilmiselvästi virheen päätellessään, että Irlannin viranomaisten laatimassa raportointijärjestelmässä oli virheitä tai riskejä.

II. Perustamissopimuksen täytäntöönpanoa koskevan perustavanlaatuisen oikeussäännön rikkominen

Asetuksen N:o 4253/88 24 artiklan mukaista harkintavaltaansa käyttäessään komissio toimi väärin tai teki oikeudellisen virheen, koska se ei ottanut huomioon seikkoja, joihin hakemuksessa oli vedottu. Komission lähestymistapa rikkoo muun muassa asetuksen N:o 4253/88 23 ja 24 artiklan säännöksiä.

III. Taannehtivuuden kieltoa koskevan periaatteen, oikeusvarmuuden periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen noudattamatta jättäminen

Varainhoitoa koskevien standardien taannehtiva soveltaminen, ja erityisesti niiden tuen myöntämistä koskevien perusteiden

taannehtiva soveltaminen, jotka laadittiin vasta useita vuosia kyseessä olevien hankkeiden päättymisen jälkeen, tilanteessa, jossa käytetyt menettelyt olivat kaiken aikaa komission tuolloin hyväksymien parhaiden käytäntöjen mukaisia, merkitsee sitä, että komissio sovelsi taannehtivasti yhteisön sääntöjä.

IV. Suhteellisuusperiaatteen ja/tai rangaistusten määräämistä koskevien periaatteiden loukkaaminen

Komissio olisi selvästi voinut toimia tässä asiassa toisin ja jättää päätöksensä tekemättä. Komission lähestymistapa on tavoitteen nähden täysin suhteeton, kun otetaan huomioon kyseessä olevien hankkeiden jatkuva tehokkuus ja hankkeiden tuensaajan luonne. Tällainen lähestymistapa merkitsee tosiasiaa rangaistuksen määräämistä tilanteessa, jossa minkään yrityksen tai viranomaisen ei ole osoitettu syyllistyneen mihinkään väärinkäyttöön.

⁽¹⁾ Asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta rakennerahastojen toiminnan yhteensovittamisen osalta toisaalta keskenään ja toisaalta Euroopan investointipankin toiminnan ja muiden rahoitusvälineiden kanssa 19 päivänä joulukuuta 1988 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 4253/88 (EYVL L 374, 31.12.1988, s. 1–14).

Euroopan yhteisöjen komission 24.6.2003 Irlantia vastaan nostama kanne**(Asia C-274/03)****(2003/C 200/32)**

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 24.6.2003 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Irlantia vastaan. Kantajan asiamies on Georges Zavvos, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- 1) toteaa, että Irlanti ei ole noudattanut moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavaa vakuutusta koskevien jäsenvaltioiden lainsäädäntöjen lähentämisestä ja neuvoston direktiivien 73/239/ETY ja 88/357/ETY muuttamisesta 16 päivänä toukokuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/26/EY (Neljäs liikennevakuutusdirektiivi) (EYVL L 181, 20.7.2000, s. 65–74) mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut tämän direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, tai joka tapauksessa koska se ei ole ilmoittanut niistä komissiolle;